

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Kort Begreb af Verdens Krønike i Sammenhæng

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 57. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1812_189-txt-shoot-idm2400.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

58 Dette Folk var Araberne. Disse Ørkens djærve Sønner vare Jødernes Frænder og nedstammede fra Abraham gennem hans Søn Ismael. I halvtredietusinde Aar havde de ført et ligesaadant ustadigt Liv som deres Efterkommere indtil denne Dag: græsset deres Hjorde og røvet de Fremmede, alt som sagt var i den gamle Spaadom: Ismaels Haand skal være mod alle og alles mod ham, men bygge skal han for alle sine Brødres Aasyn. Vel higede Asiens gamle Erobrere efter at eie de dyrebare Røgelsers Fædreneland, men den brede Ørk skrækkede dem, og Roms Legioner, som vovede sig did, funde en aaben Grav i dens Sand. Naboerne i Syrien frygtede for Røverne, og saavel Perser som Østromere toge Flokke af dem i deres Hære; men stor Bedrift ventede Man ei af de smaa, indbyrdes uenige Stammer. Dog anderledes blev det: Stammerne forenedes pludselig og fik et fælleds Øiemed, der maatte uddrive dem med Vaaben i Haand i den vide Verden. Troen paa Jehovah var gaaet i Arv ogsaa hos denne Linie af Abrahams Æt; men forfalsket og blandet med Afguderie var den i det lange Tidsløb blevet. Nu opstod i Mecca: Muhammed, en Mand med store Sindsgaver, men urent Sindelag; *622. sine Landsmænds Afguderie følte han sig drevet til at styrte, men Kristendommen fordømte hans herskende Tilbøieligheder: Ærgerrighed og Vellyst, og derfor paatog han sig at opfriske Abrahams Tro, som han beskyldte Jøder og 59 Kristne for at have forfalsket. Vel følte han sig indvortes tvunget til dyb Ærbødighed for Moses og Kristus og borgede Meget af vore hellige Skrifter; men undsaae sig dog ei for, vitterlig at udstrø Klinte mellem Hveden og forfalske den ædle Malm. Troen paa en eneste usynlig Gud, af hvem intet Billede maatte dannes eller tilbedes, var den faste Grundvold hvorpaa han opreiste sin Lærebygning, som derfor ogsaa har trodset Tidernes Storme og Vandløb; men ved at indprænte sine Tilhængere dødeligt Had til alle anderledes Troende, plantede han frivillig et Træ til at bære blodig Frugt, og ved at love dem efter Døden et Paradis med alle mulige kødelige Forlystelser, fordærvede han deres Gemyt. Med denne Nidkærhed efter at udbrede deres Tro og den sværmeriske Attraa efter Paradisets Glæder, maatte et modigt og kraftigt Folk nødvendig blive erobrende og under Muhameds nærmeste Efterfølgere eller Kalifer; Abubeker og Omor indtog de Syrien, Persien og Ægypten. Herfra udbredte de sig snart over Nordafrika og Middelhavets Øer, ja gæstede endog Europas Fastland, hvor de fratog Vestgotherne næsten hele Spanien. *711. For Menneskene maatte det synes rimeligt at de vilde blive Verdens Herrer og øde Kristendommen; men det viste sig snart, at Kristus ei havde glemt sin Menighed, skiøndt han lod den tugte for sin Vanart, og ved det høie Bulder vilde vække den af Søvn. Istedendfor at de første Kalifer havde udmærket sig 60 ved Guds frygt, Simpelhed i Dragt og Føde og alle Kongedyder, lagde deres Eftermænd Vind paa Pragt og Overdaad, ja undergravede selv deres Trone ved at ringeagte og spotte Muhameds Lære, som var dens Grundvold. Undersaatterne tabte Ærbødigheden for de Vanhellige og det blev Statholderne let at gøre sig uafhængige. Ligervis som den dræbende Vind, Samum, udgaer fra Arabien, blæser over Nordafrika og taber sin Styrke i Spanien, saa gik det med dens Brødre: Araberne; thi vel droge de ind over Pyrenæerne med en talrig Hær, men bleve aldeles slagne af Frankerne under disses tappe Høvding Karl Martel, *732. og vovede sig aldrig tiere over Biergene.